

vilde reise sig med et overordentlig stort Fleertal mod dette Statens Bøergemaal. Det ærede Medlem, der aabnede Forhandlingerne over denne Sag (Hegermanns-Rindencrone), fortalte os, at en belgisk Cavallerigeneral og en dansk Cavalleri-Brigadecommandeur vare enige om, at vor Hesteavl ikke var indrettet paa en heldig Maade, og han sagde tillige, at han vilde tage Sagen praktisk. Det er det, jeg gjerne ønsker; jeg lyttede meget opmærksomt til, men jeg fik ikke Noget at vide om, hvorledes denne Hesteavl skulde komme til at staae paa en bedre Fod. Det er min fuldkomne Overbeviisning, at den bedste Maade at ordne denne Sag paa, vilde være at overlade den til den private Industri. Jeg skal følge den ærede første Talers Anviisning og tage Sagen aldeles praktisk. Jeg har ved de forskjellige Sagers Behandling her i Thinget observeret adskillige Ting, som jeg skal tillade mig at tage til Indtægt for mig selv og afbenytte saaledes, som jeg kan. Naar der f. Ex. er Tale om juridiske Sager, som ubetinget berøve paa Lovkyndighed, saa er jeg for mit Vedkommende og, jeg holder mig overbevist om, de fleste her i Salen tilbøielige til med Opmærksomhed at lytte til Juristernes Stemmer, og det har en temmelig høi Grad af Berettigelse. Det Samme gjælder, naar der er Tale om reent militaire Foranstaltninger, saa lytter man til Folk, der have militaire Kundskaber. Er der Tale om Geistligheden, saa maa Geistligheden høres, førend der kan gjøres Noget, det høre vi ideelig, og det er ikke mange Dage siden, vi hørte det af den ærede Kultusminister. Men dengang der var Tale om Næringsfrihed — den blev nylig nævnt af et æret Medlem (Gad) i Forbindelse med denne Sag — da lyttede man ikke til Haandværkernes Stemme, da spurgte man ikke Haandværkerne tilraads, man hørte endog saa smaat hente om her i Salen, at de forstod sig ikke derpaa, skjøndt det var deres egen Sag, det maatte vi passe. Forsaavidt man nu med Hensyn til denne Sag vil høre de Vedkommendes Mening, saa vil jeg ret meget bede de ærede Herrer vel at lægge Mærke til, hvad den praktiske Landmand — for at holde mig til det Ord, der strax blev begyndt med — siger om denne Sag, den Mand, som

dyrker eget Land og selv pløier sin Jord, selv harver, høster og tærsker og selv pnsler om sine Føl og sine Plage, indtil de endelig blive til stulterydige Heste, og Gud veed hvad mere, enten de skulle i Handel, eller de skulle være til eget Brug, eller de skulle være Militairheste, som kysler om dem og opfostrer dem, spørg ham, mine ærede Herrer, og lad os ikke ringe-agte den praktiske Landmands Stemme. Det er ofte sagt her i Thinget, at den egentlige Bøndestand er Danmarks Kjerne. Jeg taler ikke om, hvad den Mand siger, som tilfældigvis kommer ud paa Landet og har Midler til at kjøbe en stor Gaard, men ikke selv opdrætter sine Heste eller pløier sin Jord, men lader det Hele gjøre igjennem sine Forvaltere, Commissairer, Kadefogder, og Gud veed, hvilke flere Tjenere han har; thi han er ikke Landmand i den Forstand, at man her vil komme ham til Hjælp; men det er den praktiske Landmand, det er, for at bruge et gammelt Ord, den danske Bønde, som vi skulle spørge, og Svaret vil ikke blive tvivlsomt; han vil sige: Vi skjøtte ikke om den Beskyttelse og den Forsorg, som Staten her yder os. Men hvorfor skulle vi da her, Nar for Nar, sidde og sige: Det er nødvendigt, det er gavnligt, det er uundværligt, at der hdes en saadan Forsorg? Ja, man kan sige til Landmanden: „Du har Uret“; jeg skal ikke benægte, at det kan man sige og maaskee ogsaa forsvare, men jeg beder kun, lader os dog ikke ganske overse den praktiske Landmands Mening og Stemme i denne Sag. Han kan maaskee være for overilet, det indrømmer jeg, men jeg troer efter det, jeg har tilladt mig at fornøskikke, at hans Stemme i en Sag som denne dog har nogen Vægt; jeg beder ret bemærket, jeg tager Sagen kun fra det praktiske Standpunkt. Naar der iøvrigt er Tale om Lovens Fremme, saa skal jeg for mit Vedkommende ikke være imod den. Den gaaer ud paa at have Landstutteriet, og deri er jeg enig. Jeg har det Haab, at den Deel af Danmarks Befolkning, som producerer Heste og andre Huusdyr, vil under en faderlig Regjerings Beskyttelse inden mange Aar blive emanciperet i den Grad, at vi ogsaa kunne undvære Stamstutteriet. Jeg for mit Vedkommende troer ikke, at der er